

ергардъ, за да ги пази отъ разбойнически турски чети изъ Балкана. По тоя начинъ, руситѣ напуцатъ окончателно Сливенъ и подбалканскитѣ кѣтове, като оставятъ въ града единъ консулъ, както ще се види по-долу.

Прѣселенцитѣ вървѣли много бавно изъ пѣтя поради тежкитѣ си „гйочове“ и главоболията съ малки дѣца и прѣгърбени старци. (Версията на *Влад. Далъ*, въ пѣвѣстѣта „Сливенка“, че изъ пѣтя, при една почивка, младитѣ сливенци рѣшили да избиятъ старитѣ, за да не се мжчатъ и да не имъ прѣчатъ по пѣтя — ще е по-скоро поетическа волностъ. Сливенци ужъ се отмѣтнали отъ това си рѣшение само когато руситѣ ги заплашили съ оржжието си). Ако се уповаваме на Селимински, излиза, че сливенци стигатъ въ Бургасъ деветъ дена слѣдъ трѣгването си отъ Сливенъ.¹⁾ Вѣроятно, тукъ тѣ сж чакали и останалитѣ бѣжанци отъ югоизточна България.

Ето какъ скицира очевидеца Владимиръ Далъ сливенското емигриране :

„Дни, недѣли и мѣсеци се изминаха; мирътъ бѣше подписанъ, тържествата се свършиха, увеселителнитѣ огньове изгорѣха. . .“

„Сливенци си удържаха думата: слѣдъ като получиха позволение, тѣ се натовариха на огромни коля съ сѣмействата и покжщината си и потеглиха изъ сжщия пѣтъ, по който бѣхме дошли и ние.“

„Като напуснаха за винаги своето отечество, тѣ отпращаха на враговетѣ си съ безразсждна, звѣрска жестокостъ: тѣ ги колѣха тайно единъ по единъ, кждѣто имъ се попаднѣше случай, и подпалваха кжщята имъ. Когато говоряха за тѣхъ, тѣ трѣперяха съ цѣлото си тѣло и като си стискаха жбитѣ блѣднѣха отъ умраза и злостъ. Тамъ хората не се раждатъ съ такава кръвъ както у насъ; лошото управление и всичко наоколо учи първобитната имъ душа на отмъщение и саморазправа. Тѣ не правятъ разлика между понятията: отмъщение, самоуправа и справедливостъ — за тѣхъ тѣ сж все едно“.

„По-тѣснитѣ улици на Сливенъ се блѣскаха коля и пѣшеходци, талиги, камили и волове — всичко това бѣше се смѣсило въ една буйна, шумна тълпа; радостнитѣ викове, грубитѣ проклятия, плачѣтъ и викѣтъ на дѣцата, скърцането на ненамазанитѣ колелета, мученето и цвиленето на животнитѣ — всичко това се сливаше въ единъ хаосъ — цѣлиятъ градъ бѣше се дигналъ, бѣше потеглилъ. Единъ 70 годишенъ старецъ — турчинъ, съ извехтѣла чалма, напипваше стѣнитѣ съ ржцѣ и вървѣше безъ да знае кждѣ отива; лицето му бѣ окървавено; нѣкой на прощаване бѣ му изва-

¹⁾ Ср. Д-ръ Селим., II, 64.